

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Haralda Stiffela a členov senátu JUDr. Petra Krajčoviča, JUDr. Pavla Tomana, JUDr. Milana Lipovského a JUDr. Štefana Michalíka, na neverejnom zasadnutí konanom 25. septembra 2013 v Bratislave, v trestnej veci proti obvinenému **R. Š. a spol.**, vedenej na Špeciálnom súde v Pezinku pod sp. zn. PK - 2 Tš 17/2005, prejednal dovolanie, ktoré podal obvinený **R. Š.**, zastúpený obhajcom JUDr. J. S., advokátom v B.B., proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. októbra 2009, sp. zn. 3 Toš 10/2007, a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. sa dovolanie obvineného **R. Š. o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom bývalého Špeciálneho súdu v Pezinku (ďalej len „špeciálny súd“) zo 17. septembra 2007, sp. zn. PK-2 Tš 17/2005, bol obvinený **R. Š.** uznaný za vinného **v bode I.** z trestného činu vraždy spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. c), písm. h) Tr. zák. č. účinného do 31. júla 2001 (ďalej len „Tr. zák.“) na tom skutkovom základe, že

v bode I. obvinení **R. Š., J. K. a P. L.**

1. februára 2001 v čase tesne po polnoci v úmysle zbaviť sa **F. M.** ako osoby, ktorá organizovala činnosť, o ktorej mali dôvod predpokladať, že je trestným činom, a na ktorej sa spolupodieľali a v úmysle prevziať organizovanie tejto činnosti, a tak získať predtým dosahovaný majetkový prospech z tejto činnosti len pre seba, za pomoci **M. S., nar. X.,** telefonicky vylákali **F. M.** z jeho domu pod zámienkou urovnania bližšie nešpecifikovaného konfliktu do domu č. 130, na Ul. N., v M.-K., majiteľa **P. L.,** kde po príchode **F. M.** toho istého dňa v čase približne o 00.30 hod. a následnom fyzickom konflikte s ním všetci spolu

odišli aj s ďalšími nestotožnenými osobami na chatu č. p. X. v katastri obce M.- Č., majiteľa M. P., nar. X., bytom M., P. X., F. M. tam bol niekoľko dní a odtiaľ ho v presne nezistený deň vo večerných hodinách R. Š. a J. K. previezli spútaného do objektu senníka so skladosom a dielňou bývalého J. M.- K., ktorý mal prostredníctvom firmy D., s. r. o., fakticky prenajatý P.L., kde ich P.L. čakal, zabezpečil vstup do objektu a po vyložení F. M. ho v úmysle usmrtiť R. Š. z pištole zn. MCM, výr. č. X., kal. 5,6 mm Long Rifle s podomácky zhotoveným duralovým tmičom dvakrát zblízka strelil do hlavy, na čo si uvedenú zbraň vypýtal J. K., ktorý jedenkrát vystrelil smerom na telo F. M., po čom ho vyzliekli a všetci spoločne naložili do dopredu upravenej nádoby, v ktorej ho R. Š. a J. K. poliali pripravenou koncentrovanou kyselinou sírovou v nezistenom množstve, ktorú dal zakúpiť P. L. vo firme N.-S., s. r. o., B., na firmu I., s. r. o., B., pričom došlo k rozpusteniu tela na neupresnenú hmotu, ktorú na ďalší deň vo večerných hodinách vyliali P, L. a M. S., nar. X., do kanalizácie v objekte bývalého J. M.- K..

Špeciálny súd za tento trestný čin obvinenému R. Š. uložil podľa § 219 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 35 ods. 2, § 29 ods. 3 Tr. zák. výnimočný súhrnný trest odňatia slobody na doživotie, na výkon ktorého ho podľa § 39a ods. 2 písm. c) Tr. zák. zaradil do III. (tretej) nápravno-výchovnej skupiny. Zároveň zrušil rozsudok špeciálneho súdu z 3. mája 2006, sp. zn. PK 2 Tš 9/2005, vo výroku o treste, ktorý bol uložený obvinenému R. Š..

Podľa § 229 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 bola poškodená M. M., nar. X., trvale bytom B., T. č. X., so svojim nárokom na náhradu škody odkázaná na konanie vo veciach občianskoprávných.

Naproti tomu podľa § 226 písm. c) Tr. por. účinného do 1. januára 2006 boli obvinení R. Š. a Š. L. oslobodení spod obžaloby pre skutok kvalifikovaný ako trestné činy lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2, § 234 ods. 1, ods. 2 písm. b), ods. 3 Tr. zák. účinného do 30. júna 2002, porušovania domovej slobody spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2, § 238 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. účinného do 30. júna 2002 a založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 Tr. zák. účinného do 30. júna 2002, nakoľko nebolo dokázané, že skutok spáchali títo obvinení, a ktorého sa mali dopustiť na tom skutkovom základe, že:

obvinení R. Š., J. K., Š. L., P. L. a M. K. spoločne s ďalšími nestotožnenými osobami ako členovia zločineckej skupiny, ktorú začiatkom roku 2000 založil F. M. za účelom páchania rôznej trestnej činnosti, ktorá pôsobila na území celej Slovenskej republiky, po získaní informácie, že v rodinnom dome v M.-K. č. X., majiteľa Ľ. J., nar. X., sa nachádza väčšia suma peňazí v hotovosti, P. L. zabezpečil plán uvedeného rodinného domu, do ktorého 05. februára 2002 v čase asi o 20.50 hod. J. K. spoločne s R. Š., M. K. a Š. L. v čiernom oblečení s kuklami na hlavách a baseballovými palicami vnikli po vytlačení vchodovej uzamknutej brány vedúcej do rodinného domu, vošli do kuchyne cez neuzamknuté dvere a tu za použitia vulgárnych nadávok, hrozby usmrtenia, jeden z páchatel'ov napadol S. J., nar. X., a to tak, že ju baseballovou palicou udieral do oblasti hlavy a chrbta, potom ju prinesenou lepiacou páskou poviazal a takto požadovali od nej peniaze, o ktorých vedeli, že ich rodina získala predajom bytu, zároveň jej manžela Ľ. J., nar. X., ďalší z páchatel'ov počas vymáhania peňazí udrel v obývačke rodinného domu baseballovou palicou po hlave, čím mu spôsobil zranenie, a to drobné exkorácie kože vo vlasovej časti hlavy, krvácanie, závraty s bolesťami hlavy s dĺžkou PN a liečenia najmenej 7 dní, pri tomto ďalší páchatelia prehľadali dve obývacie miestnosti na poschodí rodinného domu, odkiaľ z obývacej steny odcudzil igelitovú tašku s obsahom najmenej 3 560 000 Sk a z domu všetci spoločne odišli na neznáme miesto.

Podľa § 228 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 boli obvinení J. K., M. K. a P. L. zaviazaní uhradiť poškodeným S. J., nar. X., trvale bytom M., N. č. X., Ľ. J., nar. X., trvale bytom M., N. č. X. a M. V., nar. X., trvale bytom M., N. č. X. spôsobenú škodu vo výške 2 700 000 Sk.

Podľa § 229 ods. 2 Tr. por. č. 141/1961 Zb. účinného do 1. januára 2006 boli poškodení S. J., nar. X., trvale bytom M., N. č. X., Ľ. J., nar. X., trvale bytom M., N. č. X. a M. V., nar. X., trvale bytom M., N. č. X., so zvyškom nároku na náhradu škody odkázaní na konanie vo veciach občianskoprávných.

Rozsudok špeciálneho súdu nadobudol právoplatnosť 27. októbra 2009, kedy Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, podľa § 256 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 uznesením sp. zn. 3 Toš 10/2007, zamietol odvolania obvineného R. Š. (rovnako aj odvolania iných obvinených- J. K., P. L.) a prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky.

Uznesenie odvolacieho súdu bolo obvinenému R. Š. doručené 11. januára 2010 a jeho obhajcovi JUDr. J. S. 13. januára 2010.

Špecializovaný trestný súd v Pezinku predložil 26. marca 2013 Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dovolanie, ktoré podal obvinený R. Š., prostredníctvom obhajcu 14. decembra 2012 na Špecializovanom trestnom súde v Pezinku proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. októbra 2009, sp. zn. 3 Toš 10/2007. Domáhal sa ním, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil porušenie zákona v jeho neprospech z dôvodov uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a), i), n) Tr. por. účinného do 31. augusta 2011.

Obvinený v podanom dovolaní uplatnil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. a) Tr. por. účinného do 31. augusta 2011, keď opakovane poukazoval na to, že vo veci konal a rozhodol neústavný súd, a to Špeciálny súd v Pezinku. V tejto súvislosti upozornil na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. PL. ÚS 17/08, v ktorom Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že zriadenie, postavenie a fungovanie Špeciálneho súdu bolo v rozpore s ústavným zriadením Slovenskej republiky.

Ďalej namietal rozdelenie pôvodnej trestnej veci vedenej v prípravnom konaní na tri samostatné veci. Podľa jeho názoru, súdy oboch stupňov nerešpektovali zásadu podľa § 2 ods. 2 Tr. por. účinného do 1. januára 2006, resp. zásadu „in dubio pro reo“, a nezobrali do úvahy aj inú možnosť vykonania a priebehu skutku. V podanom dovolaní predovšetkým upozorňoval na chýbajúci motív, pretože v priebehu konania nebola preukázaná organizovaná činnosť, o ktorú sa malo jednať a ani to, akou mierou sa mal ten ktorý - obvinený na tejto činnosti podieľať. Podľa názoru obvineného súd dostatočne nevyhodnotil všetky možnosti zmiznutia F. M., keďže on mal dôvody hodné osobitného zreteľa, aby vytvoril zdanie, že bol fyzicky zlikvidovaný (v čase zmiznutia ho vyšetrovala finančná polícia, mal nastúpiť na výkon trestu odňatia slobody a mal dlhy). V tejto súvislosti obvinený upozorňuje aj na tie skutočnosti, že „to bol práve M., ktorý poveril L. nákupom kyseliny sírovej a vykonaním pokusu s polkou prasaťa, počas ktorého dochádzalo k tak silnému zápachu, že toto museli zlikvidovať“, rovnako tak, že „nebolo vyvrátené, že sms-ky a telefonáty, ktoré sa uskutočnili v čase M. zmiznutia, neuskutočnil on osobne“, ako aj na „značný intelekt a vynaliezavosť F. M. a finančné prostriedky, ktorými disponoval“. Obvinený namietal aj výpovede P. L., R. C. a M. S. ako aj to, že súdy oboch stupňov sa dostatočne nevysporiadali so znaleckým posudkom, ktorý vypracoval Prof. MUDr. F. N. PhD., podľa ktorého je na rozklad ľudského

tela potrebných viac ako štrnásť dní, a nie niekoľko hodín, ako je ustálené v skutkovej vete v napadnutých rozhodnutiach. Obvinený sa vo svojom dovolaní zaoberal aj tými skutočnosťami, že na mieste, kde ku vražde malo dôjsť sa nenašli žiadne biologické stopy a v predmetných priestoroch sa nevykonávali ani žiadne stavebné úpravy alebo sanačné práce, ktoré by takéto stopy zastreli. Navyše obvinený tvrdí, že vzhľadom na to, že odvolací súd sa náležite nevysporiadal so všetkými skutočnosťami, ktoré boli namietané v odvolaní, považuje toto rozhodnutie za nezákonné.

Z týchto dôvodov obvinený navrhol, aby dovolací súd podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil vyššie uvedené porušenie zákona, zrušil napadnuté rozhodnutia, a aby podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal Špecializovanému trestnému súdu v Pezinku vec v potrebnom rozsahu znovu prerokovať a rozhodnúť.

V zmysle § 376 Tr. por. sa žiadna z ostatných strán, ktorá by mohla byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknutá, k dovolaniu v určenej lehote 30 dní nevyjadrila.

So zreteľom na novelu Trestného poriadku č. 226/2011 Z. z. a prechodné ustanovenie § 567j ods. 2 Tr. por., Najvyšší súd Slovenskej republiky použil na rozhodovanie o dovolaní obvineného R. Š. Trestný poriadok účinný od 1. septembra 2011. V zmysle prechodného ustanovenia § 567j ods. 5 až 7, ustanovenie § 369 sa použilo v znení účinnom od 1. septembra 2011 a ustanovenia § 370 a § 371 sa použili v znení účinnom do 31. augusta 2011.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1 Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.), v zákonnej lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, ods. 2 Tr. por. účinného do 31. augusta 2011). Po preskúmaní veci zistil i to, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. účinného do 31. augusta 2011 (§ 382 písm. c) Tr. por.).

Na vysvetlenie tohto záveru je potrebné predovšetkým uviesť, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne, t. j. vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu

dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 Tr. por. Pokiaľ tomu tak nie je a podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pritom však v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu, ide o dovolanie, ktoré je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c) Tr. por.

Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdov je určený na nápravu výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných chýb, tak ako to vyplýva z konštrukcie jednotlivých dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. a) až písm. l) Tr. por. účinného do 31. augusta 2011, resp. aj podľa § 374 ods. 3 Tr. por. Dovolateľ však svoje dovolanie koncipuje mimo stanoveného rámca.

Dovolanie neslúži na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, upravovať, alebo meniť iba odvolací súd, pretože dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou zameranou na preskúvanie všetkých rozhodnutí súdu druhého stupňa.

Dovolací súd po splnení povinnosti predbežného preskúmania dovolania vyplývajúcej z § 378 Tr. por. zistil, že dovolacie námietky sú v podstate polemikou s tým, ako prvostupňový súd hodnotil dôkazy, prečo ich považoval za postačujúce na ustálenie skutkového stavu a aké závery z nich vyvodil. Podstatnú časť námietok uvedených v dovolaní obvinený uviedol už v odvolacom konaní (odvolanie z 18.10.2007 a doplnené odvolanie z 21.10.2009, zv. 60). So všetkými sa zaoberal odvolací súd, ktorý sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd vychádzal aj v tomto prípade zo zákonného imperatívu, podľa ktorého dovolací súd nemôže skúmať a meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku (§ 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. účinného do 31. augusta 2011). Musel vychádzať z toho, že skutok, pre ktorý bol obvinený uznaný za vinného, bol úplne a správne zistený, a preto nemohol tento skutok žiadnym spôsobom meniť.

Skutočnosť, že prvostupňový súd procesne rozdelil pôvodnú trestnú vec týkajúcu sa tridsiatich obžalovaných, ktorých prokurátor obžaloval zo spáchania celkovo devätnástich trestných činov, na tri samostatné konania, nemožno považovať za námietku, ktorú možno

subsumovať pod jeden z dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. a) až písm. l) Tr. por. účinného do 31. augusta 2011.

Podľa § 23 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 na urýchlenie konania alebo z iných dôležitých dôvodov možno konanie o niektorom z trestných činov alebo proti niektorému z obvinených vylúčiť zo spoločného konania.

K vylúčeniu zo spoločného konania došlo na základe objektívnych skutočností, ktoré vyplynuli z konania pred prvostupňovým súdom. Špeciálny súd pri tom postupoval v súlade s Trestným poriadkom, čo konštatoval aj odvolací súd.

Dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. a) Tr. por. účinného do 31. augusta 2011, podľa ktorého dovolanie možno podať, ak vo veci rozhodol nepríslušný súd, je naplnený vtedy, ak neboli dodržané ustanovenia Trestného poriadku upravujúce príslušnosť súdov t.j., ak vo veci rozhodol súd, ktorý nebol vecne, miestne príslušný alebo funkčne príslušný. Príslušnosť súdov je upravená v § 16 až § 18 Tr. por. účinného do 1. januára 2006.

Vychádzajúc z hmotnoprávných a procesnoprávných predpisov upravujúcich príslušnosť súdov, bol bývalý Špeciálny súd v Pezinku vecne, miestne a funkčne príslušným súdom a zároveň mu bola daná právomoc na konanie a rozhodovanie v trestnej veci obvineného R. Š. a spol.

Vecná príslušnosť tohto súdu je upravená v ustanovení § 17 ods. 2 Tr. por. účinného do 1. januára 2006, v zmysle ktorého Špeciálny súd vykonáva konanie o trestných činoch patriacich do jeho právomoci v prvom stupni (právomoc Špeciálneho súdu - § 15a Tr. por. účinného do 1. januára 2006). Podľa § 9 ods. 1 zákona 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinného do 16. júla 2009, Špeciálny súd koná a rozhoduje v trestnoprávných veciach a v iných veciach, o ktorých to ustanovuje predpis o konaní pred súdmi.

Vzhľadom k námietke obvineného o neústavnosti tejto inštitúcie a tým vyplývajúcej nepríslušnosti Špeciálneho súdu, je nutné vysvetliť, ako sa s otázkou právoplatnosti a vykonateľnosti doteraz vydaných rozhodnutí vysporiadal Ústavný súd v náleze z 20. mája 2009, sp. zn. PL. ÚS 17/08 (ďalej len „nález ústavného súdu“), v ktorom sa konštatuje, že

právoplatné, ale nevykonané rozsudky Špeciálneho súdu a Úradu špeciálnej prokuratúry nie sú na základe tohto rozhodnutia dotknuté dôvodom na obnovu konania podľa ustanovení Trestného poriadku v zmysle § 41b zákona N. rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov.

Podľa § 41b ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, ak súd v trestnom konaní vydal na základe právneho predpisu, ktorý neskôr stratil účinnosť podľa čl. 125 ústavy, rozsudok, ktorý nadobudol právoplatnosť, ale nebol vykonaný, strata účinnosti takého právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého ustanovenia, je dôvodom obnovy konania podľa ustanovení Trestného poriadku.

Ústavný súd v náleze pripomína, že predmetné ustanovenie je aplikovateľné iba na prípady, keď bol právoplatný, ale ešte nevykonaný rozsudok v trestnom konaní, vydaný na základe bezprostrednej aplikácie právneho predpisu vytvárajúceho priamy hmotnoprávny základ súdneho rozhodnutia, ktorý stratil účinnosť podľa čl. 125 ods. 3 ústavy. V niektorých prípadoch nemožno vylúčiť ani dopad neústavnosti procesných ustanovení právnych predpisov na aplikovateľnosť § 41b ods. 1 vo vzťahu k takýmto rozsudkom. V takýchto prípadoch je však nevyhnutnou podmienkou existencia priamej príčinnej súvislosti medzi neústavnosťou aplikovanej procesnej normy a zásahom do základných práv.

V odôvodnení citovaného nálezu Ústavný súd Slovenskej republiky ďalej konštatoval, že zásadné dôvody rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o nesúlade napadnutých právnych predpisov s ústavou a s označenými medzinárodnými zmluvami sa týkajú kolízie inštitucionálneho vymedzenia a postavenia Špeciálneho súdu v systéme súdov Slovenskej republiky a úpravy postavenia jeho sudcov s ústavnými princípmi, že **nie je daná priama príčinná súvislosť medzi povahou zisteného nesúladu právnych predpisov v rámci abstraktnej ochrany ústavnosti a obsahom rozhodnutí vydaných Špeciálnym súdom v individuálnych prípadoch**. Právne predpisy, ktorých nesúlad Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil v bode 1. citovaného nálezu, nepredstavujú hmotnoprávny základ rozsudkov Špeciálneho súdu v jednotlivých trestných veciach v zmysle § 41b ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, v dôsledku čoho v bode 3.

citovaného nálezu vylúčil možnosť obnovy konania z dôvodu straty účinnosti zákona č. 458/2003 Z. z. o zriadení Špeciálneho súdu a Úradu Špeciálnej prokuratúry a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

Nálezom Ústavný súd zdôrazňuje, že jeho rozhodnutia vo vzťahu k preskúmaným právnym predpisom majú účinky **ex nunc** (do budúca) a zároveň, že týmto rozhodnutím nie sú **dotknuté vydané rozhodnutia Špeciálneho súdu v trestnom konaní**.

Nadväzujúc na uvedené, je potrebné upozorniť, že Ústavný súd síce nevylúčil podanie dovolania, ako mimoriadneho opravného prostriedku, z taxatívne uvedených dôvodov v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a) až l) a ods. 2 Tr. por. účinného do 31. augusta 2011, ale zároveň je potrebné dodať, že citovaný nález ústavného súdu, nie je dôvodom dovolania v zmysle ustanovenia § 371 ods. 1 písm. a) Tr. por. účinného do 31. augusta 2011

Rovnakou námietkou sa zaoberal už aj Európsky súd pre ľudské práva v Štrasburgu (ďalej už len „ESLP“), ktorý vo veci **Fruni proti Slovensku** (rozsudok ESLP z 21. júna 2011, sťažnosť č. 8014/07, § 135-149) poukázal predovšetkým na to, že úvahy o rovnováhe jednotlivých mocí v štáte, ktoré hrali zásadnú úlohu v argumentácii ústavného súdu v spomínanom náleze, neznamenajú automaticky porušenie čl. 6 Dohovoru. Podľa názoru ESLP, bol Špeciálny súd zjavne založený zákonom, jeho sudcovia boli neodvolateľní po dobu výkonu svojho mandátu, a pokiaľ ide o možnosti zániku mandátu v dôsledku odobratia bezpečnostnej previerky, ESLP zohľadnil, že k takému kroku nikdy nedošlo, a keby sa tak stalo, mal dotknutý sudca dostatočné záruky v podobe možnosti obrátiť sa na osobitný výbor parlamentu, alebo na najvyšší súd a ústavný súd.

Dovolaateľ uplatnil aj dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. l) Tr. por. účinného do 31. augusta 2011 (po novele Trestného poriadku zákonom č. 262/2011 Z.z., t.j. po 31. auguste 2011 bol tento dovolací dôvod zaradený pod písmenom n), pod ktorým ho aj obvinený označil), v zmysle ktorého je možné dovolanie podať aj vtedy, ak bol obvinenému uložený **trest odňatia slobody na doživotie a súd rozhodol, že podmienené prepustenie z výkonu tohto trestu nie je prípustné**.

Dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. l) Tr. por. účinného do 31. augusta 2011 sa (na rozdiel od iných dovolacích dôvodov, vzhľadom na jeho zákonnú formuláciu, neviaže na

označenie chyby rozhodnutia alebo konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.). Zároveň však znenie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. l) Tr. por. účinného do 31. augusta 2011 neznamená, že dôvod dovolania je splnený, ak sa naplní hypotéza uvedená v tomto ustanovení, teda ak súd rozhodne tam uvedeným spôsobom. Tento dovolací dôvod je potrebné vyložiť tak, že dovolací súd na základe z tohto dôvodu podanej dovolacej námietky preskúma zákonnosť a odôvodnenosť rozhodnutia súdu, ktorého hmotnoprávnym podkladom bolo ustanovenie **§ 30 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006** (inak § 34 ods. 8 Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov) teda **rozhodnutia o neprípustnosti podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody, uloženého na doživotie**. Dôvodom podania dovolania podľa tohto ustanovenia je teda právoplatné rozhodnutie súdu, ktorý rozhodol **o uložení trestu odňatia slobody na doživotie bez možnosti podmiennečného prepustenia**. Takéto rozhodnutie súdu nie je obligatórne, súd teda môže rozhodnúť o neprípustnosti podmiennečného prepustenia z výkonu doživotne uloženého trestu odňatia slobody. Na túto okolnosť potom nadväzuje prieskum odôvodnenosti takého rozhodnutia. Rozsah preskúmvacej povinnosti dovolacím súdom je v tomto prípade obmedzený iba na posúdenie toho, či boli splnené všetky zákonné podmienky na uloženie tohto druhu trestu v zmysle ustanovenia § 29 ods. 3 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 (inak § 47 ods. 1 Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov) vo vzťahu k § 30 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 .

Špeciálny súd rozsudkom z 17. septembra 2007, sp. zn. PK 2 Tš 17/2005, uložil dovolateľovi výnimočný súhrnný trest odňatia slobody na doživotie podľa § 219 ods. 2 s použitím § 35 ods. 2 a § 29 ods. 3 Tr. zák. (a zároveň zrušil rozsudok špeciálneho súdu z 3. mája 2006, sp. zn. PK 2 Tš 9/2005, vo výroku o treste), ale uložený trest odňatia slobody na doživotie bez možnosti podmiennečného prepustenia (namietaný dovolací dôvod) v zmysle ustanovenia § 30 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 mu uložený nebol. Pri správnej aplikácii Trestného zákona účinného do 31. júla 2001, predmetné ustanovenie ani nebolo možné použiť, keďže bolo zrušené od 1. júla 1990 do 31. augusta 2003. Vzhľadom na vyššie uvedené je zrejmé, že predmetná námietka obvineného je nedôvodná.

Na podklade vyjadreného je evidentné, že dovolanie obsahuje argumenty a subjektívne názory stojace mimo uplatnených dovolacích dôvodov, lebo dovolací súd po predbežnom preskúmaní veci žiaden z týchto dovolacích dôvodov nezistil.

So zreteľom na to, že v posudzovanej veci neboli splnené podmienky dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. a), i), l) Tr. por. účinného do 31. augusta 2011, dovolací súd bez preskúmania veci obvineným R. Š. podané dovolanie odmietol na neverejnom zasadnutí (§ 382 písm. c)Tr. por.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 25. septembra 2013

JUDr. Harald S t i f f e l , v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Kristína Cíchová